

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ : 139/2014

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές : ██████████ - ██████████
Πρόεδρο Εφετών, ██████████, ██████████, ██████████, Εφέτες
και από τη Γραμματέα ██████████.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στο Ηράκλειο, στις 11
Φεβρουαρίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Καλούσας: Αλλοδαπής εταιρείας με την επωνυμία "██████████
██████████" που εδρεύει στην Αγγλία (██████████, ██████████, ██████████
██████████) και εκπροσωπείται νόμιμα, η
οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου ██████████
██████████.

Καθής η κλήση: Ανώνυμης Εταιρείας, με την επωνυμία "██████████
██████████-██████████-██████████" που
εδρεύει στο Ηράκλειο και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια
του πληρεξουσίου της δικηγόρου Γεωργίου Πιταροκοίλη.

Ενώπιον του αρμοδίου κατά τόπον αρχικά Εφετείου Κρήτης,
ασκήθηκε η με αριθμό καταθέσεως Εφετείου Κρήτης 486/2010 προσφυγή
κατά της με αριθμό 248/2010 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Ηρακλείου, το οποίο, δίκασε κατά την διαδικασία της εκούσιας
δικαιοδοσίας. Ήδη με την από 3.9.2012 και αριθμό καταθέσεως 923/2012
Εφετείου Ανατολικής Κρήτης, κλήση, η ένδικη προσφυγή, νομίμως εισάγεται
για συζήτηση ενώπιον του παρόντος, αρμοδίου πλέον κατά τόπον, (άρθρο
22 του Ν. 4022/2011), Δικαστηρίου και πρέπει δεκτής γενομένης τυπικά να
ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, κατά τις
διατάξεις της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (άρθρο 43§3 του ως άνω
Κανονισμού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων)

Κατά την εκφώνηση της υποθέσεως και στη σειρά του οικείου πινακίου, οι
πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού αναφέρθηκαν στις έγγραφες

προτάσεις τους , ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν την παραδοχή τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΙ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Ο κανονισμός αρ. 44/2001 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) της 20ής Δεκεμβρίου 2000 «για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις» ισχύει στην Ελλάδα, όπως και σε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, από την 1η Μαρτίου 2002. Η αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων αυτών γίνεται σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙΙ του κανονισμού (άρθρα 32 έως 56). Η διαδικασία κήρυξης της εκτελεστότητας που προβλέπεται στον κανονισμό περιλαμβάνει δύο στάδια, κατά το πρότυπο της προϊσχύσασας κοινοτικής σύμβασης των Βρυξελών. Το πρώτο στάδιο αφορά την κήρυξη της εκτελεστότητας και ρυθμίζεται από τα άρθρα 38 έως 42 του κανονισμού. Η απόφαση που κηρύσσει εκτελεστή την αλλοδαπή απόφαση γνωστοποιείται στον καθού η εκτέλεση, ο οποίος μπορεί να αμφισβητήσει τη διαδικασία και το κύρος της κατά το δεύτερο στάδιο, που ρυθμίζεται από τα άρθρα 43 έως 47 του κανονισμού, αν θεωρεί ότι στοιχειοθετείται ένας από τους λόγους μη εκτέλεσης, που προβλέπονται στα άρθρα 34 και 35. Έτσι θεραπεύεται ο αποκλεισμός του, κατά το πρώτο στάδιο, με αποτέλεσμα τη στέρηση του δικαιώματος του προς υπεράσπιση, αφού μπορεί, κατά το δεύτερο αυτό στάδιο, να προκαλέσει, με το ένδικο μέσο που του παρέχεται, το οποίο ασκείται, κατά το παράρτημα ΙΙΙ του κανονισμού, ενώπιον του αρμοδίου κατά τόπον Εφετείου και δικάζεται κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (άρθρο 43 παρ. 3). Το ένδικο αυτό μέσο, που παρέχεται στον καθού η εκτέλεση, δεν αποτελεί έφεση με την τεχνική έννοια του όρου. Ειδικότερα, η απόφαση που εκδίδεται κατά το πρώτο στάδιο και δέχεται κατ' ουσία την αίτηση, δεν είναι δικαστική απόφαση, αλλά απλή δικαστική διαταγή, που υπόκειται από τον καθού η εκτέλεση σε προσφυγή. Αυτό είναι γνωστό στους συντάκτες του κανονισμού και γι' αυτό αποφεύγουν να ονομάσουν το εν λόγω ένδικο μέσο ως έφεση. Άλλωστε, αν έκαναν κάτι τέτοιο, δεν θα ήταν

ΕΞΕΔΡΗΘΗ
Α. 11/11/2002

δογματικά ανεκτό, αφού η μεν διαταγή του Μονομελούς Πρωτοδικείου εκδίδεται κατά τις διατάξεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, το δε ένδικο μέσο (προσφυγή) εισάγει στο Εφετείο γνήσια ιδιωτική διαφορά, που δικάζεται κατά τους κανόνες της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας. Το Εφετείο, δικάζοντας την προσφυγή αυτή, δεν ενεργεί ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού δεν δικάζει έφεση, αλλά ως πρωτοβάθμιο δικαστήριο, κατ' εξαίρεση του κανόνα του άρθρου 12§ 2 του ΚΠολΔ. Στη λειτουργική αυτή θέση του Εφετείου δεν είναι αντίθετη η διάταξη του άρθρου 44 του κανονισμού, κατά την οποία προβλέπεται η άσκηση αναιρέσεως κατά της απόφασής του, που θα εκδοθεί επί της προσφυγής. Η λειτουργική αυτή ιδιότητα του Εφετείου έχει και αξιολογική πρακτική σημασία, που εκδηλώνεται στο θέμα του τρόπου ασκήσεως της προσφυγής. Έτσι, για την άσκηση της προσφυγής αυτής, που δεν είναι ένδικο μέσο αλλά ανακοπή, δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 495 επ. ΚΠολΔ, με τις οποίες ρυθμίζεται ο τρόπος άσκησης των ενδίκων μέσων, αλλά εκείνες του άρθρου 585 §1 ΚΠολΔ, με τις οποίες ορίζεται ότι οι διατάξεις για την άσκηση της αγωγής, την εισαγωγή της για συζήτηση και τη συζήτηση στο ακροατήριο εφαρμόζονται και στην ανακοπή. Άρα η προσφυγή ασκείται, κατά το άρθρο 215§1 ΚΠολΔ, με κατάθεση δικογράφου στη γραμματεία του δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται και με εμπρόθεσμη επίδοση αντιγράφου της στον καθού απευθύνεται. Το έγγραφο αυτής (προσφυγής) πρέπει να περιέχει, κατά το άρθρο 585§ 2 εδ. α' ΚΠολΔ και τους λόγους της (βλ. Εφ Θεσ 434/2010, ΕφΑθ 7701/2004 ΔΕΕ 2005.441).

II. Ενώπιον του αρμοδίου κατά τόπον αρχικά Εφετείου Κρήτης, ασκήθηκε η με αριθμό καταθέσεως 486/2010 προσφυγή κατά της με αριθμό 248/2010 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου, το οποίο, δικάζοντας κατά την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, δέχθηκε την αίτηση της καθής η προσφυγή για να κηρυχθεί εκτελεστή η εκδοθείσα από 9.9.2009 Διαταγή του Κομητειακού Δικαστηρίου του Λίντς (Leeds country Court) της Αγγλίας, επί υφισταμένης, μεταξύ της προσφεύγουσας και της καθής αυτή, διαφοράς από αδικοπραξία στη με αριθμό φακέλου (Claim Number) [REDACTED] υπόθεση. Η προσφυγή αυτή, κατά τα όσα ήδη εκτέθηκαν, έχει ασκηθεί νομότυπα (άρθρο 585 §§ 1, 2α ΚΠολΔ) και εμπρόθεσμα εντός της νομίμου τριακονθήμερης προθεσμίας (άρθρο 43§5 του ως άνω Κανονισμού), καθώς η προσβαλλομένη απόφαση επιδόθηκε στον

προσφεύγοντα την 13.5.2010 και η προσφυγή ασκήθηκε με κατάθεση του δικογράφου της στο Εφετείο και επίδοση αυτού την 4.6.2010 στην καθής. Ήδη με την από 3.9.2012 και αριθμό καταθέσεως 923/2012 πράξη της γραμματέως του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης, η ένδικη προσφυγή, νομίμως εισάγεται για συζήτηση ενώπιον του παρόντος, αρμοδίου πλέον κατά τόπον, (άρθρο 22 του Ν. 4022/2011), Δικαστηρίου και πρέπει δεκτής γενομένης τυπικά να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, κατά τις διατάξεις της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (άρθρο 43§3 του ως άνω Κανονισμού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων), κατ'αντιμωλίαν των διαδικών, δεδομένου ότι η καθής παρίσταται κανονικά, αφού η από μέρους της γενομένη κατά τη δικάσιμο της 22.10.2013, που η συζήτηση της υπόθεσης ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού αναβλήθηκε, κατάθεση προτάσεων ισχύει και για τη σημερινή, μετά από την αναβολή δικάσιμο. Λόγω δε του μεσολαβήσαντος μεταξύ των δυο δικασίμων χρόνου, που υπερβαίνει το εικοσαήμερο, η κατάθεσή τους είναι εμπρόθεσμη και ως εκ τούτου, η κατ'αυτήν παράσταση της καθής, που παρίσταται εκπροσωπούμενη από την πληρεξούσια δικηγόρο της, κατέστη κανονική (πρβλ και ΕφΘεσ 3410/2004 σε Νόμος)

III. A) Κατά την διάταξη του άρθρου 45 παρ.1 του Κανονισμού Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αριθμ.44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου του 2000 «για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις», «Το δικαστήριο ενώπιον του οποίου ασκήθηκε το ένδικο μέσο, δυνάμει των άρθρων 43 ή 44, δύναται να απορρίψει ή να ανακαλέσει την κήρυξη της εκτελεστότητας, μόνο εφόσον συντρέχει λόγος από τους οριζόμενους στα άρθρα 34 και 35. Σύμφωνα με το άρθρο 34 του ίδιου Κανονισμού «απόφαση δεν αναγνωρίζεται: 1) αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνώρισεως, 2) αν το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο δεν έχει επιδοθεί ή κοινοποιηθεί στον ερημοδικήσαντα εναγόμενο εγκαίρως και κατά τέτοιο τρόπο - ώστε να μπορεί να αμυνθεί, εκτός εάν ο εναγόμενος παρέλειψε να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως ενώ μπορούσε να το πράξει, 3) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ίδιων διαδικών στο κράτος αναγνώρισεως, 4) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε

ΕΘΕΩΡΗΘΗ
Κ. Εισαγγελέας

προγενέστερα μεταξύ των ίδιων διαδίκων και με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία σε άλλο κράτος μέλος ή σε τρίτο κράτος εφόσον η προγενέστερη αυτή απόφαση συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αναγνώριση της στο κράτος αναγνώρισεως». Σύμφωνα δε με το άρθρο 35 του ως άνω Κανονισμού 1) Απόφαση δεν αναγνωρίζεται επίσης αν έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις των τμημάτων 3,4 και 6 του κεφαλαίου ΓΙ, καθώς και στις περιπτώσεις του άρθρου 72. 2) Κατά τον έλεγχο των βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας, που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του. 3) Με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως. Οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34 σημείο 1. Τέλος, κατά το άρθρο 36 του εν λόγω Κανονισμού «Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως». Μόνο το γεγονός ότι το Ελληνικό Δίκαιο αγνοεί ορισμένο θεσμό ή ορισμένη ρύθμιση, που προβλέπεται στο αλλοδαπό δίκαιο και εφαρμόσθηκε από την απόφαση, ή ότι στο Ελληνικό Δίκαιο κρατεί αντίθετος κανόνας, δεν σημαίνει ότι η απόφαση αντίκειται στην εγχώρια δημόσια τάξη. Δεν επιτρέπεται όμως να εκτελεσθεί στην Ελλάδα απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου, όταν από την εκτέλεσή της πρόκειται, λόγω της αντίθεσης που ενυπάρχει σ' αυτήν προς τις θεμελιώδεις ως άνω αντιλήψεις, να διαταραχθεί ο έννομος ρυθμός που κρατεί στη χώρα (Ολ. ΑΠ 17/1999 ΕΛΔνη 40.1288, ΕφΠειρ. 711/2004 ΝΟΜΟΣ). Β) Εξάλλου από τον με αριθμό 2 όρο του άρθρου 34 του ως άνω Κανονισμού, προκύπτει, ότι δίδεται δυνατότητα στο δικαστήριο του κράτους μέλους υποδοχής να κρίνει το νομότυπο της επιδόσεως σε συνάρτηση με το υπερασπιστικό δικαίωμα του εναγομένου, καθόσον, κατ' αρχήν, ναι μεν οι τυχόν σημειωθείσες σοβαρές παρατυπίες ως προς την επίδοση του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου στον ερημοδικασθέντα εναγόμενο, προσβάλλουν αναπόφευκτα το δικαίωμα της παροχής δυνατότητας άμυνας στον τελευταίο και έτσι παρεμποδίζουν την αναγνώριση και την εκτέλεση της αλλοδαπής αποφάσεως, ωστόσο η αναγνώριση και η εκτέλεση αυτής μπορούν να επιτραπούν, εφόσον το δικαστήριο του κράτους μέλους

υποδοχής, ερευνώντας, in concreto, τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, διαπιστώσει ότι οι σημειωθείσες παρατυπίες στη γενόμενη επίδοση δεν στέρησαν από τον εναγόμενο τη δυνατότητα να λάβει γνώση της δίκης και συνακόλουθα δεν έθιξαν το υπερασπιστικό δικαίωμα του. Συνάγεται λοιπόν ότι ο παραπάνω λόγος αρνήσεως της αναγνώρισεως και εκτελέσεως της αλλοδαπής αποφάσεως αίρεται, εάν ο ερημοδικασθείς εναγόμενος παρέλειψε, ενώ μπορούσε, να προσβάλλει την ερήμην απόφαση στο κράτος μέλος προελεύσεως της. Η λύση αυτή, που γίνεται δεκτή και στο Ελληνικό Δίκαιο κατά την ερμηνεία της σαφούς ρυθμίσεως του άρθρου 323 αρθ. 3 του ΚΠολΔ, συμπλέει με τη γεννημένη νομολογιακή τάση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για περιστολή της ερημοδικίας κατ της αυξήσεως της κυκλοφορίας των ερήμην αποφάσεων. Έτσι, αν το δικαστήριο αυτό κρίνει, ότι στην συγκεκριμένη περίπτωση υπήρξε μεν πράγματι αδυναμία του εναγομένου να προσβάλλει την ερήμην σε βάρος του απόφαση στα δικαστήρια του κράτους μέλους προελεύσεως, τότε το προσβληθέν δικαίωμα ακροάσεως, συνεπεία σοβαρών παρατυπιών στην επίδοση του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου, θεραπεύεται με τον αποκλεισμό της αναγνώρισεως ή εκτελέσεως της αλλοδαπής αποφάσεως από τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτελέσεως, ενώ αν ο εναγόμενος παρέλειψε να ασκήσει την προβλεπόμενη από την νομοθεσία του κράτους μέλους προελεύσεως "προσφυγή" κατά της εκδοθείσας σε βάρος του ερήμην αποφάσεως, αν και μπορούσε να πράξει τούτο, τότε δεν εμποδίζεται η αναγνώριση, ή, η εκτέλεση της σε βάρος του ερήμην αλλοδαπής αποφάσεως, συγχρόνως δε αποκλείεται η αμφισβήτηση από τον καθού η εκτέλεση του κύρους της επιδόσεως σε αυτόν του εισαγωγικού δικογράφου της δίκης στα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτελέσεως, αλλά και οποιαδήποτε άλλο παραδεκτό ένδικο μέσο, όπως η έφεση, η παράλειψη ασκήσεως του οποίου στο κράτος μέλος προελεύσεως δεν εμποδίζει πλέον την αναγνώριση και την εκτελεστικότητα της ερήμην αποφάσεως, αλλά αποκλείει την αμφισβήτηση της κανονικότητας της επιδόσεως του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου στο κράτος μέλος υποδοχής (ΑΠ349/2012 σε Νόμος). Η ρύθμιση αυτή του άρθρου 34 σημ. 2 του Κανονισμού 44/2001, η οποία αποτελεί μία από τις σημαντικότερες καινοτομίες του Κανονισμού σε σχέση με την Διεθνή Σύμβαση των Βρυξελλών, δεν συναρτάται με την ρύθμιση του άρθρου 42 του ίδιου

ΕΘΕΩΡΗΘΗ
Η. Κωνσταντίνου

Κανονισμού. Η τελευταία αυτή διάταξη απλώς αναφέρεται στην υποχρέωση επιδόσεως της αποφάσεως, που κηρύσσει την εκτελεστότητα της αλλοδαπής αποφάσεως στον διάδικο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, μαζί με αντίγραφο της αλλοδαπής αποφάσεως, εάν η τελευταία δεν είχε επιδοθεί προηγουμένως αυτοτελώς στο διάδικο αυτό. Η παράλειψη της προηγουμένης αυτοτελούς επιδόσεως της αλλοδαπής ερήμην αποφάσεως και η επίδοση αυτής μαζί με την απόφαση του κράτους μέλους εκτελέσεως, που κηρύσσει την αλλοδαπή ερήμην απόφαση εκτελεστή, δεν έχει ως συνέπεια την αδυναμία ασκήσεως προσφυγής κατά της ερήμην αλλοδαπής αποφάσεως, σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία του κράτους μέλους προελεύσεως, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων (π.χ. έναρξη της προθεσμίας προσφυγής κατά της ερήμην αποφάσεως από την έκδοση της ήδη συμπληρωθείσα), η δε σύγχρονη επίδοση των δύο αποφάσεων επάγεται την έναρξη της προθεσμίας, το μεν για την άσκηση από τον καθού η εκτέλεση του κατά το άρθρο 43 §§ 1 και 5 του Κανονισμού 44/2001 ενδίκου μέσου με επίκληση λόγων από τα άρθρα 34 και 35 του ίδιου Κανονισμού και όχι λόγων που αφορούν το κύρος της επιδόσεως του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου, το δε για την άσκηση της προβλεπόμενης από την εσωτερική νομοθεσία του κράτους μέλους προελεύσεως προσφυγής κατά της ερήμην εκδοθείσας αποφάσεως, εφόσον, κατά την ως άνω νομοθεσία, η σχετική προθεσμία αρχίζει από την κοινοποίηση αυτής. Τα παραπάνω ενισχύονται και από την ρύθμιση του άρθρου 46 § 1 του πιο πάνω Κανονισμού, με την οποία παρέχεται η δυναμική ευχέρεια στο δικαστήριο, που επιλαμβάνεται του ενδίκου μέσου του άρθρου 43 ή 44 αυτού, να αναστείλει την διαδικασία, με αίτηση του καθού η εκτέλεση, εάν είχε ασκηθεί από αυτόν τακτικό ένδικο μέσο κατά της κηρυχθείσας εκτελεστής αλλοδαπής αποφάσεως στα δικαστήρια του κράτους μέλους προελεύσεως ή να τάξει προθεσμία για την άσκηση του ως άνω τακτικού ενδίκου μέσου, εάν δεν είχε εκτνεύσει η προθεσμία προς άσκησή του, περίπτωση που συμβαίνει συνήθως με τη σύγχρονη κοινοποίηση, τόσο της αποφάσεως που κηρύσσει εκτελεστή την δικαστική απόφαση του κράτους μέλους προελεύσεως, όσο και της τελευταίας, προς τον καθού η εκτέλεση (ΑΠ 2293/2009, ΑΠ 7/2009 σε Νόμος).

IV. Στην προκειμένη περίπτωση η προσφεύγουσα επικαλούμενη στην ένδικη προσφυγή της την, κατά παράβαση των σημείων 1 και 2 του

άρθρου 34 του Κανονισμού 44/2001, αναγνώριση της από 9-9-2009 Διαταγής του Κομητειακού Δικαστηρίου του Λιντς της Αγγλίας εκτελεστέας απόφασης, ζήτησε την ανάκληση της κηρυχθείσας με την 248/2010 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου εκτελεστότητας αυτής, ισχυριζόμενη αφενός, ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε κλήση για να εμφανισθεί σε ρητή δικάσιμο ενώπιον του ως άνω Αγγλικού Δικαστηρίου κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και συνεπώς στερήθηκε την δυνατότητα να αμυνθεί, αναπτύσσοντας τις θέσεις της σχετικά με την επίδικη υπόθεση και αφετέρου, ότι η αναγνώριση της εκτελεστέας απόφασης του αντίκειται στην Ελληνική Δημόσια τάξη, καθώς επιδικάστηκαν σε βάρος της υπέρμετρα δικαστικά έξοδα, τα οποία τελούν σε προφανή δυσαναλογία προς την αξία του αντικειμένου της δίκης.

V. Από τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι και τα οποία λαμβάνονται παραδεκτώσ υπόψη κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 53 και 54 του πιο πάνω Κανονισμού, με την επισήμανση ότι τα εξ αυτών συντεταγμένα στην αγγλική γλώσσα προσκομίζονται μαζί με την επίσημη μετάφραση τους στην ελληνική, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Η προσφεύγουσα διατηρεί ξενοδοχειακή μονάδα στις Γούβες Ηρακλείου Κρήτης με τον διακριτικό τίτλο «**██████████**» και η καθής η προσφυγή, αλλοδαπή εταιρία λειτουργεί ως εταιρεία διοργάνωσης και προσφοράς διακοπών σε πελάτες. Δυνάμει της από 19η Φεβρουαρίου 2004 συμβάσεως που είχε συναφθεί μεταξύ της προσφεύγουσας και της, εκπροσωπούμενης από την εντολοδόχο εταιρεία «**██████████**», καθής η προσφυγή εταιρίας με την επωνυμία «**██████████**» τέθησαν στη διάθεση της καθής τα οριζόμενα στην σύμβαση καταλύματα για την περίοδο από 7-4-2004 έως 31-10-2004. Στο πλαίσιο πακέτου διακοπών, που είχε διοργανώσει η καθής η προσφυγή, η προσφεύγουσα είχε παραχωρήσει δωμάτιο στην αγγλίδα υπήκοο **██████████** (**██████████**), η οποία την 5η Αυγούστου 2004, κατά τη διάρκεια των διακοπών της, έπεσε από την ευρισκόμενη σε χώρο του ξενοδοχείου σκάλα, με αποτέλεσμα να υποστεί τριπλό κάταγμα και οπίσθια εξάρθρωση δεξιού σφυρού, σκίσιμο στο αριστερό αντιβράχιο και πολλαπλούς μώλωπες στη δεξιά της πλευρά. Με την με αριθμό **██████████** αγωγή, που άσκησε η ενώπιον των αγγλικών Δικαστηρίων, ως άνω τραυματισθείσα

ΕΘΕΩΡΗΘΗ
Ε. Γεωργιάδης

Αγγλίδα υπήκοος, στρεφόμενη κατά της εταιρείας «██████████» και ήδη καθής η προσφυγή, ζήτησε αποζημίωση λόγω μη απόλαυσης των διακοπών της και μείωσης της αξίας της, για σωματική και ψυχική οδύνη και για τις απώλειες και τις δαπάνες που υπέστη έως 25.000 λίρες Αγγλίας εντόκως σύμφωνα με το άρθρο 69 του αγγλικού νόμου περί Κομητειακών Δικαστηρίων του 1984. Ακολούθως η καθής η προσφυγή άσκησε εναντίον της ήδη προσφεύγουσας, σύμφωνα με τους οικείους δικονομικούς κανόνες (CPR Part 20) του αγγλικού δικαίου, πρόσθετη (παρεμπίπτουσα) αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου που εκκρεμούσε η κύρια αγωγή, με την οποία ζήτησε να υποχρεωθεί η τελευταία να της καταβάλλει αποζημίωση ή συμμετοχή στην αποζημίωση, που τυχόν θα υποχρεώνονταν να καταβάλει στην κυρίως ενάγουσα (██████████). Η παρεμπίπτουσα αυτή αγωγή επιδόθηκε στην προσφεύγουσα μέσω δικαστικού επιμελητή την 9-5-2008 υπό μορφή εξώδικης δήλωσης – πρόσκλησης. Επί της κύριας αγωγής της ██████████ εκδόθηκε η από 7.7.2009 Συναινετική Διαταγή (Consent Order) του Δικαστή του Κομητειακού Δικαστηρίου του Κεντρικού Λονδίνου, με την οποία επικυρώθηκε με πρακτικό συμβιβασμού, η συμφωνία που έκανε η αντίδικος εταιρεία με την ██████████ για την συμβιβαστική κατάργηση της εναντίον της δίκης. Η προσφεύγουσα όμως δεν συμμετείχε στον συμβιβασμό και ως εκ τούτου η εναντίον της (παρεμπίπτουσα) αγωγή, η οποία παρέμεινε εκκρεμής, παραπέμφθηκε για εκδίκαση με την ίδια ως άνω από 7.7.2009 Διαταγή στο Δικαστήριο του Λίντς της Αγγλίας. Επ'αυτής (αριθμός φακέλου ██████████), που δικάστηκε ερήμην της παρεπιμπτόντως εναγομένης και ήδη προσφεύγουσας εταιρίας, εκδόθηκε η από 9-9-2009 Διαταγή (Order) του Κομητειακού Δικαστηρίου του Λίντς της Αγγλίας δυνάμει της οποίας αυτή υποχρεώθηκε να καταβάλει στην καθής το ποσό των 20.180,30 λιρών Αγγλίας, νομιμοτόκως (όπως οι τόκοι και ο τρόπος υπολογισμού τους εξειδικεύονται) καθώς και 17.054,57 λίρες Αγγλίας για δικαστικά έξοδα. Η εξομοιούμενη με δικαστική απόφαση Διαταγή, κατόπιν της από 4-12-2009 και με αριθμό καταθέσεως Γ.Α. 10362/EM/1900/2009, σχετικής αιτήσεως της καθής, που εκδικάσθηκε αρμοδίως με την διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, κηρύχθηκε εκτελεστή στην Ελλάδα με τη με αριθμό 248/2010, προσβαλλομένη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου. Η καθής η προσφυγή επικαλείται την προς την προσφεύγουσα

από 9-5-2008 κοινοποίηση της παρεμπόπτουσας αγωγής, από την επισκόπηση της οποίας όμως προκύπτει, ότι σ' αυτήν δεν περιείχετο κλήση προς παράσταση ενώπιον ορισμένου Δικαστηρίου σε ρητά καθορισμένη, δικάσιμο. Η μη κλήση προς συζήτηση επέφερε κατ' αρχήν στέρηση του δικαιώματος συμμετοχής της προσφεύγουσας στην δίκη, κατά την οποία συζητήθηκε η κύρια αγωγή και ακολούθησε ο δικαστικός συμβιβασμός της καθής με την ενάγουσα της κύριας αγωγής (██████████) και η επ' αυτού έκδοση της 7.7.2009 Συναινετικής Διαταγής του Δικαστηρίου. Ακόμη στην προσφεύγουσα δεν κοινοποιήθηκε καθόλου η παραπάνω αναφερομένη συναινετική Διαταγή, κατά την οποία η μεταξύ των διαδίκων της παρούσης δίκης εκκρεμής, λόγω της παρεμπόπτουσας αγωγής, διαφορά παραπέμφθηκε για να δικαστεί στο Δικαστήριο του Λίντς με αποτέλεσμα να προχωρήσει ερήμην της η εκδίκαση της εναντίον της υπόθεσης και να εκδοθεί η από 9-9-2009 Διαταγή (Order) του Κομητειακού Δικαστηρίου του Λίντς της Αγγλίας που κηρύχθηκε εκτελεστή με την προσβαλλομένη απόφαση. Βάσει των δεδομένων αυτών σε συνδυασμό με το ότι η καθής η προσφυγή, πλην της από 9-5-2008 κοινοποίησης δεν επικαλείται άλλες, σχετικές με την εκδίκαση υπόθεσης, γνωστοποιήσεις προς την προσφεύγουσα, η τελευταία στερήθηκε κατ' αρχήν του δικαιώματος προβολής και υπεράσπισης των θέσεων της στη δίκη αυτή. Επί της εκτελεστέας όμως απόφασης υφίσταται η με αριθμό 4 σημείωση στην οποία (κατά την επικυρωμένη νομίμως μετάφραση) αναφέρεται επί λέξει ότι: «Καθώς η παρούσα Διαταγή εξεδόθη απόντων των διαδίκων, οποιοσδήποτε εξ αυτών έχει το δικαίωμα να ζητήσει την ανάκληση ή την μεταρρύθμιση της παρούσας Διαταγής εντός 14 ημερών από την επίδοση». Η Διαταγή αυτή του Αγγλικού Δικαστηρίου οπωσδήποτε γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 13.5.2010 με την επίδοση σ' αυτήν της προσβαλλομένης με αριθμό 248/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου με την οποία αυτή κηρύχθηκε εκτελεστή. (βλ τη σχετική με αριθμό 10981/2010 έκθεση επίδοσης της αρμόδιας Δικαστικής Επιμελήτριας Μαρίας Αλεξανδρή). Κατ' αυτής όμως η προσφεύγουσα δεν άσκησε μέχρι σήμερα την παραπάνω αναφερομένη στην εκτελεστέα απόφαση, αίτηση ανάκλησης στο Αγγλικό Δικαστήριο, (Δικαστήριο του τόπου προέλευσης), που συνιστά την κατά την έννοια του άρθρου 34 σημείο 2 εδαφ.β του 44/2001 Κανονισμού Συμβουλίου της

ΘΕΩΡΗΘΗ
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ)προσφυγή. Επομένως, σύμφωνα με όσα αναλυτικά εκτέθηκαν στη σχετική με την ερμηνεία της διάταξης αυτής νομική σκέψη, που παρατέθηκε στη με στοιχείο της παρούσας III Β θέση, η στέρηση του δικαιώματος άμυνας στην προσφεύγουσα δεν αποτελεί λόγο ανάκλησης της κήρυξης εκτελεστότητας στην ημεδαπή, αφού εκείνη παρέλειψε να ασκήσει τα υποδεικνυόμενα σ' αυτήν ένδικα μέσα, από την ίδια την εκτελεστέα απόφαση του ως άνω αλλοδαπού Δικαστηρίου. Και ναι μεν δεν αποδεικνύεται, ότι επιδόθηκε αυτοτελώς στην προσφεύγουσα, πλην όμως, από όσα αναφέρονται, τόσο στο δικόγραφο της προσφυγής, αλλά και στις προτάσεις, προκύπτει με βεβαιότητα, ότι η προσφεύγουσα, τουλάχιστον στις 2.6.2010 που συντάχθηκε η ένδικη προσφυγή, έχει λάβει γνώση αυτής και της προθεσμίας των 14 ημερών, εντός της οποίας παρέχεται σ' αυτήν η δυνατότητα ασκήσεως αιτήσεως ανακλήσεως στο Δικαστήριο του Κράτους προέλευσης. Από την ημέρα όμως αυτή, μέχρι τη συζήτηση της ένδικης προσφυγής παρήλθε χρόνος που υπερβαίνει την τριετία και η προσφεύγουσα δεν άσκησε το αναφερόμενο στην ίδια την εκτελεστέα απόφαση ένδικο μέσο στο Κράτος Προέλευσης (Αγγλία). Επισημαίνεται επιπλέον, ότι η επίκληση της απώλειας της προθεσμίας των 14 ημερών έρχεται σε αντίφαση με την αιτίαση, ότι δεν επιδόθηκε σ' αυτήν η εκτελεστέα απόφαση του ως άνω αλλοδαπού δικαστηρίου, καθώς για την έναρξη της διαδρομής της προθεσμίας απαιτείται προηγουμένως κοινοποίηση της απόφασης στον ερήμην δικασθέντα εναγόμενο. Η μη επίδοση λοιπόν της εκτελεστέας απόφασης στην προσφεύγουσα, δεν αποτελεί στην προκειμένη περίπτωση, επαρκή δικαιολογία για την από μέρους της παράλειψη άσκησης μέχρι σήμερα της αίτησης ανάκλησης στο Άγγλικό Δικαστήριο, καθώς η τελευταία είχε τη δυνατότητα να πράξει τούτο από τη στιγμή που, με οποιοδήποτε τρόπο, έλαβε γνώση της απόφασης, χωρίς να αναμείνει την με τυπικό τρόπο επίδοσή της σ' αυτήν. Η επί του ζητήματος αυτή κρίση του παρόντος Δικαστηρίου εναρμονίζεται πλήρως με την έννοια και τον σκοπό της παραπάνω παρατεθείσας διάταξης του άρθρου 34 σημείο 2 εδ.β του Κανονισμού, προς αποφυγήν της παρελκυστικότητας της μεταξύ των διαδίκων δίκης, καθώς αποδείχθηκε, ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να προσβάλει την απόφαση και να προτείνει αμυνόμενη τους ισχυρισμούς της για την έλλειψη ευθύνης της ή, τη μείωση αυτής στο μέτρο

που της αναλογεί στον τραυματισμό της παραπάνω αναφερόμενης αγγλίδας υπηκόου και όσα αντίθετα ισχυρίζεται είναι απορριπτέα στο σύνολό τους ως αβάσιμα (ΑΠ 349/2012 σπ.π).

VI. Περαιτέρω, στην εκτελεστότητα κάθε αλλοδαπής δικαστικής απόφασης, η οποία κηρύχθηκε εκτελεστή στην Ελλάδα και με την οποία επιλύθηκε ιδιωτική κατά το ελληνικό δίκαιο διαφορά περιλαμβάνεται και η επιδικαζόμενη δικαστική δαπάνη. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 905 § 3 και 323 § 5 του ΚΠολΔ, οι οποίες είναι εναρμονισμένες με την διάταξη του άρθρου 34 του με αριθμό 44/2001 Κανονισμού, εκτελεστή στην Ελλάδα απόφαση δικαστηρίου απαιτείται, εκτός από άλλα, όπως ήδη έχει εκτεθεί, να μην είναι αντίθετη προς τη "δημόσια τάξη". Στις διατάξεις αυτές η δημόσια τάξη νοείται με την έννοια του άρθρου 33 του ΑΚ. Επομένως η κήρυξη απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου εκτελεστής στην Ελλάδα, δεν συγχωρείται, όταν, εξαιτίας του περιεχομένου της, η εκτέλεσή της θα προσέκρουε σε θεμελιώδεις πολιτειακές, ηθικές, κοινωνικές, δικαιοσύνη ή οικονομικές αντιλήψεις που κρατούν στη χώρα επιφέροντας διαταραχή στο ρυθμό της επικρατούσας σ' αυτήν έννομης πραγματικότητας, όπως ήδη αναφέρθηκε και στη με στοιχείο IIIA θέση της παρούσας (Ολ. ΑΠ 17/1999 σπ.π). Ως εκ τούτου απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου, που καταδικάζει τον ηττημένο εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, δεν προσκρούει καταρχήν στην εγχώρια δημόσια τάξη και μπορεί να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα, αφού και το Ελληνικό δίκαιο έχει αντίστοιχες διατάξεις στα άρθρα 173 επ. Κ.Πολ.Δικ., σε συνδυασμό με τις διατάξεις του Κώδικα Δικηγόρων (άρθρο 100 επ. ν.δ. 3026/1954) που προσδιορίζουν το ύψος της αμοιβής. Όμως η καταδίκη, με την δικαστική απόφαση, του εναγομένου να καταβάλει στον ενάγοντα υπέρμετρα δικαστικά έξοδα και ειδικότερα έξοδα, τα οποία τελούν σε προφανή δυσαναλογία προς την αξία του αντικειμένου της δίκης και υπερβαίνουν κατά πολύ την εν λόγω αξία, δεν είναι προφανώς ανεκτή από την ελληνική δημόσια τάξη, διότι η δυσαναλογία αυτή: α) αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας, που απορρέει από τα άρθρα 5 § 1 και 25 § 1 του Συντάγματος, αλλά και τα άρθρα 6 § 1, 8 § 2, 9 § 2 και 10 § 2 της ΕΣΔΑ, και δεσμεύει το νομοθέτη, το δικαστή και τη διοίκηση (ΟΛΑΠ 44/2005) και β) καθιστά σχεδόν αδύνατη ή προβληματική σε κάθε περίπτωση, λόγω αδυναμίας πληρωμής τέτοιων υπερβολικών εξόδων, την πρόσβαση του

ΕΘΕΩΡΗΘΗ
Α. Εισαγγ. Γ.Π.

Έλληνα πολίτη σε δικαστήριο, για παροχή έννομης προστασίας με δίκαιη (χρηστή) δίκη (άρθρα 20 § 1 του Συντάγματος και 6 § 1α της ΕΣΔΑ), (βλ. ΑΠ 1829/06 ΝοΒ 55.674 ΕφΚερκ132/2012, ΕφΚερκ.193/2007σε Νόμος). Στην προκείμενη περίπτωση από τα ως άνω αναφερόμενα μετ'επικλήσεως προσκομιζόμενα έγγραφα αποδείχθηκε, ότι με την ως άνω εκτελεστέα απόφαση το πιο πάνω Αγγλικό Δικαστήριο υποχρέωνε την προσφεύγουσα να καταβάλει, συνολικά, στην καθ' ης ως εναγομένη δικαστική δαπάνη την οποία εκτίμησε στο ποσό των 17.054,57 Λιρών Αγγλίας, που αντιστοιχούν, κατά το χρόνο άσκησης της προσφυγής, στο ποσό των 21.069,13 ευρώ. Η αντιδικία διήρκεσε σχεδόν δυο χρόνια χρόνια, ενόψει του ότι η αρχική κύρια αγωγή της ██████████, κατατέθηκε την 29.11.2007 και η συναινετική Διαταγή με υπόχρεη την καθής εκδόθηκε την 7.7.2009, ενώ η εκτελεστέα σε βάρος της προσφεύγουσας απόφαση εκδόθηκε στις 9.9.2009, το δε καθορισθέν ποσό αποζημιώσεως για τον τραυματισμό της παθούσας, που είναι και το αντικείμενο της δίκης και στις δύο αγωγές (κύρια και παρεμπόπτουσα), ανέρχεται μόλις σε 20.180,30 Λίρες Αγγλίας. Η απόφαση αυτή είναι εκτελεστή στην Αγγλία, όπως προκύπτει από το περιεχόμενό της, στο οποίο περιέχεται και η από το άρθρο 54 του Κανονισμού βεβαίωση. Ακολούθως, η καθής η προσφυγή ζήτησε και επέτυχε την εκτελεσιμότητα της απόφασης αυτής στην Ελλάδα, εκδοθείσης προς τούτο της προσβαλλομένης υπ' 248/2010 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου. Η εκδικασθείσα όμως διαφορά από τα Αγγλικά Δικαστήρια, που αφορά αποζημίωση 20.180,30 λιρών Αγγλίας, εάν είχε δικασθεί ενώπιον των Ελληνικών Δικαστηρίων, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 100 επ. του Κώδικα περί Δικηγόρων (ΕφΚερκ130/2012), θα συνεπάγετο δικαστικά έξοδα περίπου 6% επί του κεφαλαίου των 20.180,30 λιρών Αγγλίας, ήτοι περίπου 1300 λίρες Αγγλίας και όχι σε 17.054,57 λίρες Αγγλίας, για την ενάγουσα της κύριας αγωγής και αντίστοιχη δικαστική δαπάνη για την εναγομένη της κύριας αγωγής και ενάγουσα της παρεμπόπτουσας αγωγής. Συνεπώς, η επιδίκαση στην καθής του πιο πάνω ποσού, το οποίο ελάχιστα υπολείπεται από το κεφάλαιο που συναινετικά η καθής κατέβαλε στην ενάγουσα της κύριας αγωγής και το οποίο αποτελεί και το κεφάλαιο που επιδικάστηκε σε βάρος της προσφεύγουσας με την ως άνω 9.9.2009 εκτελεστέα Διαταγή του Κομητειακού Δικαστηρίου Λιντς της Αγγλίας αποτελεί υπέρμετρη δικαστική

δαπάνη, η οποία τελεί σε προφανή δυσαναλογία προς την αξία του αντικειμένου της δίκης που έγινε στο Αγγλικό Δικαστήριο και δεν είναι προφανώς ανεκτή από την Ελληνική δημόσια τάξη, (πρβλ και ΑΠ 2273/2009, ΑΠ 1066/2007 σε Νόμος), σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην παραπάνω νομική σκέψη. Ενόψει αυτών, δεν μπορεί η ως άνω απόφαση των Αγγλικών δικαστηρίων, ως προς την περί δικαστικών εξόδων διάταξη της να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα και θα πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος ο σχετικός δεύτερος λόγος της προσφυγής, σύμφωνα με τον οποίο η επιδίκαση με την άνω απόφαση δικαστικών εξόδων ύψους 17.054,57 λιρών Αγγλίας για απαίτηση 20.180,30 λιρών Αγγλίας είναι υπέρμετρη και αντιβαίνει στην εσωτερική δημόσια τάξη. Μετά ταύτα, θα πρέπει, κατά μερική παραδοχή της προσφυγής, να ανακληθεί η 248/2010 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου κατά το μέρος, που κήρυξε εκτελεστή στην Ελλάδα την από 9.9.2009 Διαταγή του Κομητειακού Δικαστηρίου του Λιντς της Αγγλίας (αριθμός φακέλου 7CL05532) ως προς τη διάταξη που αφορά το ποσό των δικαστικών εξόδων, ύψους 17.054,57 λιρών Αγγλίας. Τα δικαστικά έξοδα θα πρέπει να συμφηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, λόγω του δυσσερμήνευτου των διατάξεων που εφαρμόστηκαν (αρθρ. 179 ΚΠολΔ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων

Δέχεται τυπικά και εν μέρει κατ' ουσίαν την προσφυγή κατά της 248/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου

Ανακαλεί εν μέρει την με αριθμό απόφαση 248/2010 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηρακλείου και μόνον κατά το μέρος της, που κήρυξε εκτελεστή στην Ελλάδα την από 9.9.2010 απόφαση του Κομητειακού Δικαστηρίου του Γιόρκ της Αγγλίας (αριθμός φακέλου ██████████) ως προς την επιδίκαση δικαστικών εξόδων, ύψους 17.054,57 λιρών Αγγλίας και

Συμφηφίζει την δικαστική δαπάνη για την παρούσα δίκη μεταξύ των διαδίκων.

...φύλλο της 139/2014 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Ανατολικής Κρήτης

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στο Ηράκλειο στις 27/5/2014 και δημοσιεύθηκε στο ίδιο μέρος στις 30/5/2014, σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

ΕΘΕΩΡΗΘΗ
Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

